

Paradoxy

zimního lovu okounů

Přichází to najednou. Celé léto i podzim má lov pruhovaných dravečků poměrně dobře zajatá pravidla. Najednou přijde silné ochlazení, **voda se vyčistí a ochladí** a vše začíná být zcela jiné. Nástrahy, které byly nejlepší, najednou ztrácí na účinnosti a místa, kam si rybář chodil pro okouny jako do obchodu, jsou prázdná.

text: David Maixner foto: autor

Co se děje tak zásadního, že tyto ne skutečně žravé ryby ztrácejí chuť pronásledovat naše nástrahy? Proč najednou berou jen chvilku a jen někde? Proč nechtějí brát nástrahy, které se jim líbily během roku? Podobných otázek bychom našli ještě spoustu, ale důležitější jsou odpovědi. Jsem přesvědčený, že s tímto obdobím se nemění chování jen okounů, ale také naše. Spousta rybářů už nesdílí tolik nadšení vyrazit k vodě, hledat, zkoušet a zkoumat. Vydrží většinou jen ti skalní, kteří se snaží přijít na to, co se změnilo a co mají dělat jinak. Anebo bohužel ti kolegové, kteří se koníčku nevěnují jen pro požitek z lovu a musí si prostě odnést, co uloví. Ať je to tak nebo onak, stejně na to člověk musí přijít a najít způsob, jak se těmto pruhatcům dostat za šupiny. Mně toto období možná bere za srdce mnohem více, než to teplejší. U vody jsem často sám, anebo opravdu jen s těmi, s kterými je mi tam dobře.

Výběr místa při lovu z lodi a ze břehu

Na lodi nebo kajaku nám pomáhá možnost sledování hloubky a terénních zlomů pomocí echolotu, ten nám často i ryby ukáže. Nerad vyhledávám ryby na volných plochách, ale občas i tam zajedu, protože ryba se do takových míst velmi často stáhne za potravou. Ovšem daleko raději hledám hrany a terénní zlomy. Ty umím vypátrat i ze břehu, ovšem za vše se platí – tam bývá slušná past na nástrahy v podobě kořenů nebo balvanů. Okouni u těchto hran často

hledají trvalejší stanoviště. Jakmile zjistí, že je zde možné snadněji sehnat potravu i během zimních měsíců, už se tolik nestěhují a proplovávají jen po blízkém okolí. S chladnější vodou klesá aktivní pohyb a okoun vyráží pouze za potravou a zbytek času neplývá energií, jak je známo. Proto i záběry mají často opatrnější charakter, není při soubojích cítit ten kus energie, který pruhovaný loupežník klidně vynaloží v letních měsících. Pokud máme možnost okouny sledovat, uvidíme, že za nástrahou ryba dojede a je ochotna na ni poměrně

Někdy se trefím do chuti ihned a okouni nástrahy berou **v jakékoliv pozici**, ale při opatrném braní a dojíždění nástrahy velmi zpomalím.

dlouhou dobu civět, než se odhodlá na ni zaútočit. V těchto okamžicích vyhrávají rybáři s větší trpělivostí, ti kteří s nástrahou neustále necukají a nechají ji v klidu. Okounovi někdy opravdu trvá, než se odhodlá k útoku. V létě by zaútočil prakticky hned, ale nyní nespěchá. Několikrát jsem pozoroval okouny, jak leží při dně a nehnou se. Celé hodiny! Rybky kolem nich plavou a oni nic! Jenže najednou přijde jejich minutka a začnou se dívat věci. Rychle se nasytí a opět zalehnou. V těchto stavech není okoun ochotný opouštět své stanoviště a popojede jen o kousek. Pokud mu s nástrahou ujedeme, už ji nepronásleduje. Projede-li mu taková nástraha kolem hubky několikrát, radši se posune o patro níž a jeho apatie dosáhne maxima. Bohužel, tohle se dá ovlivnit jen těžko. Pokud na ryby ve větší hloubce vložene nevidíme, je to z hlediska rybáře jen o citu a trpělivosti.

V tu dobu řeším jen několik typů nástrah a jejich vedení

Klasický drop shot s háčkem přímo na kmenech a nástrahou napíchnutou jen za špičku, nebo v podobě červíka. S DS dokáží pracovat velmi dráždivě, nebo naopak pomalounku a často nechávám nástrahu několik vteřin bez pohnutí. Dále mám rád měkké soft vibesy, které působí velmi dráždivě při propadu ke dnu. Potom už s nimi pracuji klasicky pomalým vertikálním pohybem. A i tyto nástrahy nechávám delší dobu naprosto bez pohybu u dna, popřípadě těsně nad ním. Záběry přímo ze dna jsou až překvapivé. A jako poslední mám připravené nástrahy na stand up jigových hlavičkách. To pak jednoduše zůstávám s nástrahou stát na hraně a záběry mám i po opravdu delší době, kdy se lákadlo ani nehne. Směr vedení nástrahy si musí každý najít sám, protože úplné pravidlo jsem nenašel.

Mimochodem, jen taková malá zkušenost. Neopatrné spuštění nebo zvednutí kotvy je často jediné, co v místě člověk udělá. Zjistil jsem (už mnohokrát), že ryby jsou apatické okamžitě, jakmile kotva dopadne někde v jejich blízkosti. V letních měsících jsem s tím nikdy problém neměl.

Ze břehu se v chladném období okouni hledají stejně těžce, možná i obtížněji

Jsou velmi opatrní a většinou reagují na každý pohyb na břehu pomalým odplutím, popřípadě zjetím do překážek. Mám rád místa, kde je břeh příkrý s nějakou překážkou do vody, větve nebo kamením. Ryby zde mají pocit bezpečí i v čisté vodě a často i tady leží většinu dne bez pohybu a jen če-